

דרך הדי"ק

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

צו-שבת פרה | גיליון 72 | כ' אדר ב' התשפ"ד

סעודה ראשונה

מצווה שמקיימים בזריזות ובמסירות נפש נשאת אצל האדם לאורך זמן ומשפיעה לו כוח ויכולת מיוחדת

בפרשת השבוע התורה אומרת לנו "צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת ה' עליה" ורש"י אומר במקום אין צו אלא ל' זרוז מיד ולדורות. וממשיך רש"י ומביא את רבי שמעון שאומר ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כיס. שהאדם צריך להזדרז בקיום המצוות שאדם עושה לעשות אותם מהר. צריך להבין מה העניין שהתורה הקדושה מצווה אותנו פה להזדרז בקיום המצוות? ועוד יש להבין, מה העניין שרבותינו הקדושים תמיד מזריזים אותנו שכל מצווה שאדם עושה יעשה אותה בזריזות. "ואל תאמר לך שאפנה אפנה, נשמה לא תפנה" (אבות ב, ד) מדוע התורה מצווה אותנו כל כך על הזריזות, מה הכוח הגדול של הזריזות?

אלא אולי חשבנו לבאר יסוד גדול ונורא שצריך לחזק ולשים אותנו בנפש, יש לנו בשנה שבתות ומועדים, כאשר עושים הבדלה במוצאי שבת מברכים על הבשמים, ובמועדים לא מברכים על הבשמים. אומרים רבותינו הקדושים שמכיוון שביום שבת יש נשמה יתירה שיורדת בתוך האדם ובמוצאי שבת היא יוצאת מהאדם וחוזרת לשמיים, בגלל שהנשמה היתירה יוצאת וזה מסוכן שהנפש של האדם גם לא תצא איתה, לכן כביכול מברכים על הבשמים במוצאי שבת על יציאת הנשמה היתירה שנכנסה לאדם בערב שבת.

אבל אומרים רבותינו שבמוצאי יום טוב לא מברכים על הבשמים יש גם נשמה מיוחדת שנכנסת באדם אבל לא כמו של שבת שיוצאת במוצאי שבת, אלא היא נשאת באדם מיום טוב ולאט לאט היא פגה ועוברת מתוך האדם. אם נתעמק ובנין את הדברים, נראה מתי שהקב"ה ברא את העולם ביום השביעי נתן הקב"ה נשמה יתירה, כך גם במתן תורה מתי שבני ישראל אמרו נעשה ונשמע ואחרי כן חטאו והקב"ה לקח מהם את שני הכתרים, זה היה דבר של טבע בעולם שביום שישי עם כניסת שבת נכנסת נשמה יתירה ובמוצאי שבת היא יוצאת, כמו אור שנדלק ביום שישי עם כניסת שבת ובמוצאי שבת האור נכבה.

אבל יום טוב זה משהו אחר, יום טוב בא ממהוה גדול שקרה בעולם עם עם ישראל ואז הקב"ה ייסד לנו חג בגלל הנס שקרה ואז הנשמה המיוחדת נכנסת בגלל הנס שנוצר. למשל בפסח שבני ישראל היו במצרים, והקב"ה גאל אותם בניסים ונפלאות ואז נוסד חג בתורה שהוא פסח. אז הנשמה המיוחדת שיש לנו בפסח נכנסת בגלל החג הזה שנוסד במסירות נפש ובגלל הניסים שקרו לנו בפסח. אבל הנשמה הזו לא יוצאת ביציאת החג כי זה לא כמו שבת שיש אתעורתא דלעילא שמתחיל ביום שישי ומסתיים

במוצאי שבת, אלא זה המשך של הנס שקרה בפסח וממשיך ונשאר עוד זמן מסויים עד שעובר מתוך האדם. כך גם שבועות, יש נשמה מיוחדת שבאה לאדם בגלל מתן תורה בכניסת החג, ואחרי החג הנשמה הזאת פגה ועוברת מהאדם, כך כל החגים.

אם נסתכל על חג פורים, נראה שפורים זה יותר מעל החגים כולם, פורים לא מוזכר בתוך התורה הקדושה שהיה נס והייתה ישועה מהקב"ה של פורים. אלא בפורים עמדו אנשים צדיקים כמו מרדכי ואסתר ומסרו את הנפש שלהם ועשו דברים מעל הטבע, תפילות ותעניות ג' ימים שצמו וסיכנו את החיים שלהם, עשו דברים עצומים והורידו את הנס לעולם. אם כך הכוח של פורים הוא כעין נשמה יתירה ולא חולף לא במוצאי שבת ולא במוצאי פורים, לא כמו החגים כולם שחולף עם הזמן, אלא כל פעם בפורים הנשמה המיוחדת שיורדת למי שמתנהג כמו שצריך נשאת בתוך האדם לאורך זמן או למשך כל החיים, כל שנה בפורים מהכוח של הנשמה המיוחדת שיורדת לאדם בפורים.

וזה הדבר המיוחד שיש בפורים מה שאין בשאר החגים האחרים, ומה שאין בשום זמן אחר שיורדת בתוך האדם כמין התעברות של מעין נשמה יתירה שמויחדת לשבת ומיוחדת לכל חג, והמיוחדת מכולן ביום פורים. על פי זה אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, התורה הקדושה אומרת לנו צו, ואין צו אלא לשון זירוז. ידוע שבבית המקדש היו כמה סוגים של קורבנות בדרך הקרבנות, ודרך העבודה שלהן. היו קורבנות שהיו בדרך הגרלה וכל כהן שהיה יוצא הגורל שלו הוא היה זוכה להקריב קורבן, או לעשות עבודה בבית מקדש. היה עוד סוג שני של עבודה שהיו צריכים להקריב קורבן או לעשות עבודה מסוימת, ואז כל הכהנים היו רצים ומי שהשיג ראשון זכה באותו קורבן או באותה עבודה.

(המשך בעמוד הבא)

סרקו את הברקוד החדש
והצטרפו לקבוצה של כבוד
האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף
פינטו שליט"א

נפש הדי"ק

רבותינו הקדושים אומרים וקנה לך חבר, מה זה קנה לך חבר, הקנה, הספר, התורה, היא תהיה החבר שלך. מתי שאדם לומד תורה, מתי שאדם דבוק בתורה, מתי שאדם החבר שלו זו התורה, החבר שלו זה המצוות, "אך טוב וחסד ירפוני כל ימי חיי" (תהילים כג, ו), אדם הולך כמו שהצל שלו, זה המצוות, המעשים טובים, החסד, העזרה לזולת, זה החבר הטוב שלו. לא החבר שאומר לו מה שהוא רוצה לשמוע ואח"כ מכניס אותו למקומות ומצבים שיותר טוב שלא יהיה שם האדם. זו המעלה וזו הדרגה הגבוהה ביותר וזה הדבר הטוב ביותר.

לכן כל אחד צריך לקנות לו חברים, לקנות לו חברה, איזו חברה? של מצוות, של מעשים טובים, שהוא לא תלוי לא באדם, לא במחשבה, לא בדיבור, לא בחברה שהוא מחפש ויוצר ובונה לעצמו והיא נהיית הצרה והטעות והבעיה הגדולה שלו בחיים.

"זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה תמימה"
משה רבנו ביקש על רבי אליעזר שיהיה מיוצאי חלציו כדי שינצל מעונש חטא העגל

שבת הקרובה היא "שבת פרה" וקוראים בעניין פרה אדומה, אחרי שבני ישראל חטאו ועשו את העגל, ורש"י מביא במקום בשם רבי משה הדרשן משל לבן שפחה שטינף פלטיין של מלך, אמרו תבוא אמו ותקנח הצואה. כך גם בני ישראל שעשו את העגל, תבוא הפרה אדומה תעשה תיקון ותכפר על מה שבני ישראל עשו בעגל.

המדרש אומר (תנחומא חוקת, ח) דבר של פלא גדול, מתי שעלה משה רבנו לשמיים להוריד את התורה, עלה וראה את הקב"ה יושב ולומד תורה, ואמר הקב"ה על פרה אדומה אֶלְיֶעֶזֶר בְּנֵי אִמֶּר עֲגֵלָה בֵּת שְׁנֵיתָה וּפְרָה בֵּת שְׁתֵּיִם, רבי אליעזר בן הורקנוס דעתו הייתה שפרה אדומה צריכה להיות בת שנתיים. אמר משה רבנו לקב"ה אתה הקב"ה שבראת את כל העולם ואמר דבר תורה בשם בשר ודם? ענה לו הקב"ה צִדִּיק אֶחָד עֲתִיד לַעֲמֹד בְּעֹלְמֵי, וְעֲתִיד לִפְתֹּחַ בְּפִרְשֵׁת פְּרָה אֲדָמָה תְּחַלֵּה.

אמר משה רבנו לקב"ה רבון העולמים, יהי רצון שיהא מחלצני. אמר משה רבנו לקב"ה ריבוננו של עולם אני מבקש ממך שהאיש הזה רבי אליעזר יהיה מיוצאי חלציו, והסכים איתו הקב"ה שרבי אליעזר יהיה מיוצאי חלציו של משה רבנו. המדרש הזה תמוה וקשה ביותר, הרי רבי אליעזר חולק עם חכמי מים באיזה גיל צריכה להיות פרה אדומה, רבי אליעזר אומר בת שנתיים וחי' כמים אומרים בת ג' שנים. ההלכה לא כמו רבי אליעזר אלא כמו חכמים, אם כך למה הקב"ה אומר תורה בשמו בזמן שההלכה לא כמותו, למה הקב"ה לא אומר פרה אדומה בת ג' שנים כמו שחכמים אומרים?

ועוד שאלה משה רבנו מבקש מהקב"ה שרבי אליעזר יהיה מיוצאי חלציו, מה העניין של משה רבנו בזה, ולמה משה רבנו כי"כ רוצה ומבקש את זה מהקב"ה?

אלא אפשר לבאר ולומר יסוד גדול ע"פ דברי רבנו החתם סופר, חז"ל אומרים לנו (בכורות יט): שפרה יכולה להתחיל ללדת בגיל ג' שנים, בגיל שנתיים פרה לא יכולה ללדת. אם כך קשה על רבי אליעזר שאומר שפרה אדומה בת שנתיים, אם היא בת שנתיים היא לא יכולה ללדת אז היא לא יכולה להיות פרה אדומה לתקן את חטא העגל, שהרי העגל הוא הבן של הפרה והפרה מכפרת על חטא העגל.

(המשך בעמוד הבא)

משני סוגי עבודות אלו יוצא שהעבודה שבאה לכהן על ידי גורל, כמו שבשבת נכנסת באותו כהן נשמה יתירה משמיים זיכו אותו להקריב את הקורבן ויצא לו גורל שזה שלו, נכנס בו כוח שיש לו זכות גדולה כמו נשמה יתירה שבשבת נכנסת בו.

אבל כהן שזכה להקריב קורבן כי הזדרז ורץ להקריב קורבן מהר יותר מכולם ומסר נפש יותר מכולם, אז אצלו הכוח של הנשמה היתירה היא בגדר של פורים שנשאר אצלו יותר זמן, כי דבר שנעשה על ידי זריזות ומסירות נפש, על ידי סיכון או רתחא דאורייתא כוח הנשמה נשאר אצלו יותר זמן מאשר משהו אחר, כמו שבת שהנשמה במוצאי שבת יוצאת כי זה בא מהקב"ה בזמן מסויים ויוצא בזמן מסויים, כך גם העבודה של כהן שרץ והזדרז ועשה אותה מהר זה כמו חגים שזכינו על ידי שהשתדלנו ומסרנו נפש. חג הפורים שמסירות הנפש היא יותר גדולה מכל החגים, הנשמה היתירה יותר מיוחדת, יותר חדה ונשארת יותר לאורך זמן מדברים אחרים.

לכן פה התורה הקדושה מצווה אותנו "צו את אהרן ואת בניו לאמר" בכל דבר של מצווה יש חסרון כיס צריך זירוז, כי מתי שהאדם מזדרז ועושה במהירות את המצווה, האדם משאיר את הכוח של המצווה אצלו לאורך זמן. מתי שהאדם מקיים מצווה כי היא הגיעה לידי והוא עמד וקיים את זה, זה כמו שבת שנכנסת נשמה יתירה בשבת.

אבל מתי שהאדם עושה מצווה על ידי זירוז ומוסר את נפשו ומקיים את המצווה על ידי זירוז שהוא רץ, יש לו כוח גדול ביותר והנשמה הזאת היא נשמה חזקה שיש לה כוח גדול לאורך זמן שנשאר אצל האדם. ולכן מרדכי ואסתר ביקשו מנכנסת ישראל כתבוני לדורות, לכתוב את זכר פורים לדורות כי הם מסרו נפש על החג והזמן הזה, וכך קידשו אותו ועשו את הזמן הזה זמן מיוחד, וימים אלו לא ישכחו לדורות כי נעשו במסירות נפש.

אם כך נלמד יסוד גדול, מתי שאדם מקיים מצווה במסירות נפש ובזירוז הוא בונה משהו מיוחד שנשאר אצלו, כמו נשמה יתירה של פורים שנשארת אצל האדם ולא עוברת במוצאי שבת, אלא נשאר לשנים רבות כי זה משהו מיוחד. מתי שהאדם מקיים מצווה שהגיעה לו לקיים, זה כמו נשמה יתירה של שבת שבמוצאי שבת חולפת ועוברת מהאדם.

ולכן פה בפרשת השבוע התורה הקדושה אומרת "צו את אהרן", צו מלשון זירוז שנדע שמצוות שיש בהם זריזות ואדם עושה אותם במסירות, הם נשארים אצל האדם לאורך זמן ואורך החיים. כל מצווה שאדם מסר נפש עליה נשאר אצלו ונותנת כוח לאדם ויכולת לאדם לעמוד במצבים קשים ומחזקת ומרוממת את הנפש של האדם כי הוא מסר נפש עליה, לכן מצוות שאדם מסר נפש עליהן יש להן כוח גדול ביותר.

שניית הדי"ף

שאלה:

כבוד הרב הרסתי שידוך שלא יצא לפועל איך אתקן?

תשובה:

בן אדם צריך להיזהר זהירות גדולה בענייני שידוכים, סיפרנו כמה פעמים שאחד האדמו"רים מ"תולדות אהרן", אחד האדמו"רים הגדולים, הנכד שלו הוא אהב אותו אהבה גדולה (לפני ארבעים-חמישים שנה) והוא רצה מאוד מאוד איזה שידוך מסוים לנכד שלו וממש היה כבר וורט, כבר סגרו את הכל חתונה, הכל נסגר לחתונה. ופתאום הצד השני שבר את השידוך, לא רצו את השידוך.

אותו אדמו"ר היה בצער גדול אבל באותו זמן הוא היה צריך לנסוע לדרום אפריקה או לאיזה מקום הוא אמר, אני לא רוצה לשמוע מי שבר, מה שבר, לא רוצה לשמוע כלום, תביאו לי רק "חפץ חיים" לקחת איתי לטיסה. לקח איתו חפץ חיים, מתי שהוא חזר אחרי חודש מהטיסה הוא אמר, עכשיו גם אני לא רוצה לשמוע מי שבר את השידוך.

הרבה פעמים בן אדם "כי באפם רגנו איש" (בראשית מט, ו) לפעמים אפילו לא צריך לדבר בשביל לשבור שידוך, הם "באפם" מעקמים את האף, אומרים מילה לא במקום, עושים פנים לא יפים, כבר שוברים שידוך.

אדם ששובר שידוך לפני או מקלקל לפני שידוך או מקלקל לפני פרנסה או מזיק לפני "ארור מכה רעהו בפתר" (דברים כז, כד), אדם שמ' דבר לשון הרע על השני, אדם שהורס לפני משהו, הזוהר הקדוש אומר אדם שמדבר לשון הרע על חברו אין לו חלק לעולם. הבא למה, כי זה חוסר אמונה בהקב"ה, אתה מראה בזה שאתה לא מאמין בהקב"ה. פרנסה ביד הקב"ה, שידוך ביד הקב"ה, מה אתה נכנס, מה אתה מתערב בזה.

אדומות, בתשע כבר השתמשו ולעתיד לבוא כשיבוא המשיח ישתמשו בפרה העשירית. בבית ראשון השתמשו באפר של הפרה האדומה מזמן משה רבנו, בבית שני השתמשו בשמונה פרות אדומות אחרות. אם כך צריך להבין כמה דברים בסיפור של דמה בן נתינה, מה העומק של האבן שנאבדה ונולדה פרה אדומה, דבר שני למה דווקא האבן של בנימין ישפה נאבדה ולמה לא של שבט אחר מהשבטים?

אלא אולי אפשר לפרש ולומר, ליעקב אבינו היו י"ב ילדים י"ב השבטים, חוץ משבט בנימין כולם עברו על מצוות כיבוד אב ואם, כולם גרמו צער של כיבוד אב ואם במכירת יוסף ליעקב אבינו, אפילו ליוסף היה חלק בצער של כיבוד אב ואם כי היה צריך להימנע מלהיגרר עם האחים שלו למריבות ולוויכוחים, להתנהג בחוכמה ולא לגרור את האש שהייתה ביניהם.

אם כך לבנימין היה כיבוד אב ואם גדול וחזק, שלא פגם בו בשום אופן. האבן של החושן שנאבדה ישפה, מסמלת על כיבוד אב ואם. המעשה עם אביו של דמה בן נתינה ששם את רגליו על התיבה ולא העיר אותו, גם מסמל על כיבוד אב ואם, ופרה אדומה שזכה שתיולד אצלו מסמלת לנו על ההמשכיות של עם ישראל "שמע בני מוסר אביך ואל תטש תורת אבך" (משלי א, ח) במצוות כיבוד אב ואם יש כוח וסמליות להמשכיות של עם ישראל וקיום העולם. לכן דמה בן נתינה מוצא את אבן הישפה של שבט בנימין, והוא מקיים מצוות כיבוד אב ואם, כי לטהר ולזכר הנפש בפרה האדומה זה בכוח מצוות כיבוד אב ואם.

ופה חכמים אומרים לנו יסוד גדול, שרבי אליעזר דעתו וסברתו הייתה שפרה אדומה לא מכפרת על חטא העגל וחכמים סוברים שכן מכפרת על חטא העגל. על פי זה אפשר לבאר ולומר, משה רבנו ראה את רבי אליעזר בן הורקנוס ומשה רבנו פחד על רבי אליעזר בן הורקנוס, כי אם פרה אדומה לא מכפרת על חטא העגל אז ח"ו רבי אליעזר יצטרך לעבור צער גדול בחיים כי "וביום פקדי ופקדתי" (שמות לב, לד) כל צער ויסורים, בעיות ודברים קשים שעוברים על האדם יש בו תיקון וכפרה על חטא העגל.

ובכל פעם כשקוראים בבית הכנסת את עניין פרה אדומה זה ממתק את עוון חטא העגל, רבי אליעזר סובר שפרה אדומה לא מכפר על חטא העגל ולא מתקנת את זה, ואם היא לא מתקנת את זה אז היסורים של רבי אליעזר עתידים להיות גדולים וחזקים. לכן אומר משה רבנו לקב"ה שיהיה רבי אליעזר מיוצאי חלציו, כי משה רבנו משבט לוי ושבט לוי לא חטאו בחטא העגל ואינם צריכים כפרה על חטא העגל, ואז לא יהיו לרבי אליעזר יסורים כי הוא לא היה בחטא העגל, אף שהיה אמור להתייחס בזה כי הוא סובר שפרה אדומה אין עניין עם חטא העגל.

אם כך צריך לדעת יסוד גדול, כל שנה כשקוראים פרשת פרה אדומה ו"ושלמה פרים שפתינו" (הושע יד, ג), כל יהודי יהיה בבית כנסת וכשיקרא פרשה של פרה אדומה, יחשוב בדעתו כמו שזו פרה אדומה וזה מתקן ומכפר על חטא העגל. ומתי שזה מכפר על חטא העגל, התיקון של זה גדול מאוד וכוחו גדול ביותר.

"זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו אליהם פרה אדומה תמימה" האבן שנפלה בחלקו של דמה בן נתינה בזכות מצוות כיבוד אב ואם

הגמרא בירושלמי (קידושין כ:) מספרת שפעם אחת אבדה אבן הישפה של שבט בנימין מהחושן, שאלו חכמים אצל מי אפשר להשיג את האבן ואמרו להם שיש אצל דמה בן נתינה. באו חכמים לדמה בן נתינה ואמרו לו שנא' בדה להם אבן הישפה והם רוצים לקנות את האבן ממנו כדי להשלים את החושן של הכהן הגדול.

אחרי שסיכמו חכמים עם דמה בן נתינה על המחיר, עלה דמה בן נתינה לחדר שלו להביא את האבן היקרה ושם ראה את אביו ישן והרגליים של אבא שלו נמצאות על התיבה שבה האבן. ירד דמה בן נתינה ואמר לחכמים שהוא לא יכול למכור, חשבו חכמים שאולי הוא רוצה יותר כסף ואמרו לו במקום מאה דינרים שסיכמנו ניתן לך מאתיים, עד שעלו חכמים לסכום עצום של אלף דינרים, אמר להם אני לא מוכר אבא שלי ישן, כיבוד אב ואם אני לא מוכר.

הלכו חכמים ובינתיים אבא שלו התעורר, לקח דמה בן נתינה את האבן ובא לחכמים ואמר להם שעכשיו הוא יכול למכור. רצו חכמים לתת לו כמו המחיר האחרון שהציעו לו אלף דינרים, אמר להם לא, כמו המחיר הראשון שאמרתם מאה דינרים, אני לא מכרתי לכם לא בגלל הכסף אלא בגלל שאבא שלי היה ישן ולא רציתי להפריע לו בשינה.

אומרים רבותינו הקדושים, באותו לילה היה לדמה בן נתינה נס גדול שהפרה שלו ילדה פרה אדומה. אחרי זמן שגדלה הפרה אדומה, שילמו לו חכמים סכום עצום של כסף לקנות ממנו את הפרה האדומה. וידוע (הרמב"ם הל' פרה אדומה ג, ד) שכל עניין פרה אדומה יהיו עשר פרות

הזרמנות דר פנימיות
להנצחת שמות במהדורה החדשה והמהודרת של ספרי לימוד הזוהר היומי

ניתן להנציח שמות להצלחה, ישועה ופרנסה או להנציח את שמות הנפטרים לעילוי נשמתם ולזכות בשותפות של נעשרות אלפי סיומי הזוהר הקדוש

להנצחת הזוהר היומי או הנצחת חודש לימוד מלא במהדורת הזוהר היומי שתתחלק בעשרות אלפי עותקים

התקשרו למוקד הזוהר בטלפון *9260

סגולות הרי"ף

לכל האהובים והחביבים הקב"ה יתן לכולנו ישועה ושמחה והצלחה וסיעתא דשמיא גדולה. ביום כ"ה לחודש אדר ב' יש סגולה גדולה להקפיד לומר שלוש פעמים את הפרק בתהלים פרק כ"ה "לְדָוֹד אֵלֶיךָ ה' נַפְשִׁי אֲשָׂא...", כתוב בספרים הקדושים שיש סגולה גדולה וכוח גדול באמירה של הפרק הזה. בע"ה נקפיד בזה, ונזכה בע"ה לראות ישועה גדולה והצלחה מרובה וסיעתא דשמיא גדולה. "ה' עז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום" (תהלים כט, יא).

אחד. היה לי שלושה מטבעות, זה מספיק לחודש. פתאום לוקחים לי מטבע אחד, זה צער גדול, אבל בכל אופן המשיך בדרך, היה מהרהר למה הרב ביקש חזרה מטבע אחד, מה קרה, נכנס לתוך היער, נכנס לתוך העבותות של היער.

פתאום הוא רואה כמה ילדים כפריים קטנים משחקים בתיק שנראה תיק יקר ביותר. התקרב אליהם, אמר להם מה אתם עושים. אמרו לו, יש לנו פה תיק, אם אתה רוצה תתן לנו שלושה מטבעות של זהב, ניתן לך אותו. אמר להם, מה יש בתיק? פתחו את התיק, התיק היה מלא בשטרות של כסף.

הילדים האלה היו ילדים כפריים, לא ידעו מה זה שטרות של כסף. אמרו לו תיתן לנו שלושה מטבעות, תיקח את התיק עם הכסף. אותו אדם אמר יש לי רק שניים, אמר להם תקחו שניים. אמרו לו, לא, רק שלושה. בסוף אמרו לו תיקח את הפנים תמורת שניים, ואת התיק, לא ניתן לך כי חסר לך מטבע. הסכים, פנים התיק זה כסף, זה שטרות, זה סכום גדול, היו ילדים כפריים שאף פעם לא ראו שטר של כסף. לקחו את התיק הריק, לקחו ממנו שני מטבעות נתנו לו את כל הכסף. אותו אדם שמח, החביא את זה בכל הכיסים, בתיק שלו, כסף שמספיק לו לחתן הילדים והבנים ועושר גדול ביותר יש בתיק הזה.

עמד אותו אדם ואמר, אני אסתכל מרחוק ואראה מה קורה. פתאום הוא רואה את הילדים רבים, את התיק נגבנו, ימצאו אותנו עם התיק יאשימו אותנו. מה נעשה, רבו ורבו, התווכחו, החליטו לשרוף את התיק. לקחו עצים עשו מדורה שמו את התיק בתוך המדורה ואותו אדם מרחוק רואה פתאום פרש על סוס בא במהירות גדולה תופס אותם, זה בעל התיק, איש עשיר, מכה אותם, לוקח אותם למשטרה, מצער אותם, אומר גנבתם את כספי, סכום עצום. אותו אדם ישב והתבונן ואמר, הרבי נתן לי שלושה מטבעות, אם היה לי שלושה מטבעות בכיס הייתי לוקח את הכסף ואת התיק. עם התיק הזה היו מוצאים אותי והיו מענישים אותי עונש חמור ביותר, היו מאשימים אותי בכל הגניבה ובכל הגזלה. הרבי לקח לי מטבע, נשאר שניים. מה קרה עם השניים האלה, השניים האלה הצילו אותי, שרק הפנים שלו, השטרות, וככה ניצלתי ולא להסתבך ולא להיכנס לדברים חמורים וקשים ביותר.

יסוד גדול בחיים של האדם, מתי שהאדם רואה נזק, מתי שהאדם רואה ש"י צאה תקלה כביכול שמזיקה לו. אל תתעצב, אם זה בא מקדושה, בא מתורה, בא ממעשים טובים, טמון בפנים דבר גדול.

עכשיו אתה לא רואה, אותו אדם שהרבי לקח לו את המטבע הוא היה בצער גדול, הוא לא מבין למה, הוא לא הבין למה הקב"ה והרבי שלח לקחת לו את המטבע. אבל מה היה טמון בפנים, היה טמון בפנים שהוא ניצל ובזכות זה לא תפסו אותו ונשאר לו השפע ונשאר לו הברכה.

לכן אדם צריך לדעת יסוד גדול מתי שקשה לך, מתי שאתה רואה בעיה כביכול שיש לך, תדע אתה צריך לקבל את זה באהבה, אתה לא יודע מה טמון בפנים. "הַשֵּׁלֶךְ עַל הַיָּהֲבֵקָה" (תהלים נה, כג) תשליך את הדברים על הקב"ה, מתי שהקב"ה רואה מה מתאים לך ומה טוב לך, זה מה שהוא יעשה לך.

ה"נועם אלימלך" זה קודש קודשים, הנועם אלימלך, אין לשער ואין לתאר את הקדושה של הנועם אלימלך.

הנועם אלימלך היה קודש קודשים, ראינו בספרים הקדושים שכתוב שכמו שיש מצוה לקרוא זוהר הקדוש, אפילו שלא מבינים את הזוהר, רק לקרוא את הזוהר, ככה יש מצוה לקרוא את הנועם אלימלך אפילו שלא מבינים אותו. הנועם אלימלך זה קודש קודשים, רבי מאיר אבוחצירא היה אומר, שהספר "נועם אלימלך", אפילו רק הספר נמצא בבית זה סגולה לשמירה, אם הספר נמצא בבית זה כבר סגולה לשמירה.

הנועם אלימלך היה קודש קודשים, הנועם אלימלך היה מלאך השם צבאות, אי אפשר להבין את הקדושה של הנועם אלימלך, עד כדי כך הוא היה נזהר שכל אדם שהיה בא לנועם אלימלך לקבל ברכה, הנועם אלימלך לא היה מברך אדם ואומר לו שילך לביתו, אלא הנועם אלימלך היה נותן לו תרופות, הנועם אלימלך היה נותן לו צמחים לתרופה. שאלו אותו, למה. הוא אמר להם, הכסף שנותנים לי שלא יהיה בזה גזל, נתתי להם תרופה, זה תמורת התרופה.

הנועם אלימלך היה קדוש עליון, הנועם אלימלך אף פעם לא נכנס לישון בלילה עד שלא נשאר לו פרוטה בבית מהצדקות שאנשים נותנים לו ומסופר שפעם אחת הנועם אלימלך ניסה להירדם בלילה ולא הצליח. עוד פעם ניסה ולא הצליח, ניסה ולא הצליח. הוא אמר לאשה שלו, לרבנית ולילדים, תחפשו, יש בבית צדקה. חיפשו את כל הבית לא מצאו כלום. אמר להם הנועם אלימלך, אני לא יכול להירדם משום שיש צדקה בבית, אי אפשר להירדם כי יש צדקה ואני לא ישן, לא נרדם, עד שאני מחלק את כל הצדקה. חיפשו ולא מצאו כלום.

אמר להם הנועם אלימלך אין כזה דבר, ודאי יש. אמר להם הנועם אלימלך, תלכו לחפש בכל בתי המלון בעיר אם יש מישהו שבא לתת לי צדקה ולכן אני לא יכול להירדם. חיפשו ומצאו איזה רב שבא לנועם אלימלך וכל העיר נתנו לו צדקות למסור לנועם אלימלך והוא לא הספיק לבוא וחשב בבוקר לבוא. אמר הנועם אלימלך, מיד תיתן וחילק את זה, אמר להם הנועם אלימלך, אם לא, לא הייתי יכול להירדם.

הנועם אלימלך היה קדוש עליון, היה מלאך השם צבאות הנועם אלימלך. מסופר על הנועם אלימלך מתי שהיה חי היה במחלוקת עם אח שלו, רבי זושא מאניפולי, הנועם אלימלך אמר שטוב לאדם להיות עשיר ורבי זושא מאניפולי אמר שטוב לאדם להיות עני ולפני שנפטר הנועם אלימלך הוא אמר ודאי אח שלי צודק, התפלל שכל הנכדים שלו והנינים שלו יהיו עניים ורבי זושא אמר, ודאי שאח שלי צודק, והתפלל שכל הנכדים שלו יהיו עשירים.

מסופר על ה"נועם אלימלך" דבר מופלא שיש בזה מוסר גדול, פעם אחת היה איזה יהודי שהיה עני מרוד, לא היה לו כסף, לא היה לו פרנסה, לא היה לו כלום. שמע שיש רבי גדול, צדיק גדול, הוא הלך לבקש ממנו, יש לו לחתן את הבת, יש לו לחתן את הילדים, אין לו פרנסה.

הוא הלך לרבי בוכה, רבי תברך אותי, תושיע אותי, יש לי עוני גדול, צריך לחתן ילדים, מה אני אעשה? אמר לו הנועם אלימלך, תיקח שלושה מטבעות של זהב ותלך לדרך. אותו אדם שמח, שלושה מטבעות זה מספיק לפרנסה של חודש אבל לא לחתן ילדים. בכל אופן היה לו שמחה בליבו הנה יש לי לפחות חודש לאכול. שם את הכסף בכיס והלך לדרך שלו.

פתאום איך שנכנס ליער, לפני שהתחיל להתעמק בתוך היער, רץ אחריו הגנאי של הרב. אמר לו, הרב אמר שלקחת שלושה מטבעות, תחזיר לי מטבע אחד, רק שניים תשאיר בכיס. אותו אדם התעצב ואמר בליבו, עד שכבר מישהו נתן לי כסף לאכול לחודש ימים, פתאום הא לוקח לי מטבע

ספר דברים
המסלול שלכם לישועה

ספר דברים צוות משה רבנו רע"א מהימנא בתקנת החז"ר רבנו יאשיהו יוסף מינגו שליט"א